

Help, de mens is zoek!

“De mens is het meest unieke en mooiste schepsel op aarde én de bouwsteen van onze maatschappij. Je kunt van bouwstenen nog zo’n mooi gebouw maken, maar als de stenen niet goed meer zijn stort de zaak in elkaar.” De visie van De Publieke Zaak verteld aan een dertienjarige.

De politiek en de maatschappelijke organisaties praten zich de blaren op de tong over de gebouwen – dat wil zeggen de systemen, verboden, regels en controles - zonder de levende stenen de ruimte te bieden om het gebouw naar eigen inzicht en in overleg met hun naasten op te bouwen.

Als we de regels van onze maatschappij op een voetbalwedstrijd los laten, wordt er nooit meer gescoord. Want dat is wat er in onze maatschappij gebeurt: we werken en leven niet samen en dus wordt er te weinig samen gescoord. We zitten lekker op de tribune de overwinning te claimen, waar we zelf niets aan gedaan hebben en het verlies reageren we af op stoelen of mensen, die er ook niets aan kunnen doen.

We zitten vaak op elkaar te foeteren en staan op al onze rechten, maar nemen onze verantwoordelijkheden niet. We kunnen haarfijn uitleggen wat alle andere spelers in onze samen-leving verkeerd doen, maar flikkeren tegelijkertijd rotzooi op straat en lopen over de zwakkeren heen zonder enig persoonlijk gevoel van betrokkenheid en verantwoordelijkheid. We voelen ons superieur, terwijl we donders goed weten, dat we dat eigenlijk niet zijn.

We zitten onder onze ‘theemuts’ met een paar gelijkgestemde vrienden, waar we samen lekker de rest van de maatschappij mee kunnen verketteren.

Is dit allemaal onvermijdelijk? NEEEEEE!!!

Willen we dit eigenlijk wel? NEEEEEE!!

Wil niet ieder mens in zijn hart gewaardeerd worden? En is het niet zo, dat de echte waarde van de mens ligt in wat hij/zij voor andere mensen betekent? Moeten we daar dan onze aandacht niet eens op gaan richten?

Een elfjarig jongetje kan met hetzelfde gemak in een leuk en karaktervormend voetbalelftal gaan spelen en proberen de bal er in te schoppen, als een jeugdbende opzoeken en daarmee de boel verrot schoppen. Voor het jongetje is het meestal toeval welke kant de bal op rol, want negen van de tien keer wordt de keuze niet door hemzelf gemaakt, maar door het toeval en "de omstandigheden". Voor onze samen-leving is het een ramp als het verkeerd gaat, want er is misschien wel vijftig jaar voor nodig om de 'foute keuze' van de jongen te herstellen. De kans op succes is sowieso niet erg groot.

Dus: we moeten er met zijn allen wat aan doen! Zelf de meest gekwalificeerde overheid kan dat niet en zeker niet op zijn eentje, zoals dat nu gebeurt. Elke

discussie over de mens gaat altijd over een onderdeelje daarvan - zijn huursubsidie, zijn brommerplaatje, zijn schooldiploma. En voor elk onderdeelje van de mens hebben we aparte afdelingen "van boven" met instructies, die maar moeizaam samenwerken. In ieder geval bereiken zij het hart van de mens, waar het om gaat, zelden tot nooit.

Als we er nu eens een competitie van maken om zelf iets voor iemand om ons heen te betekenen, te doen of te helpen? Er zijn gelukkig al ontzettend veel mensen, die dat doen, maar we zien het onvoldoende en het wordt niet gevierd. Als we nu eens proberen om anderen ervan te overtuigen, dat het "vetcool" of "kapotgaaf" of een ander mooi woord is om iets voor andere mensen te betekenen?

Als we eerlijk toegeven, dat het willekeurig op medemensen neerkijken, ze pesten, de straat vervuilen of over de zwakkeren heenlopen, alleen maar het bewijs is, dat we weinig waard zijn, zal je verbaasd zijn wat een prettig gevoel het geeft om echt eens iets voor een ander te betekenen. Dan begin je misschien te begrijpen, dat je werkelijk iets betekent in deze maatschappij.

Doe mee: jullie kunnen samen de wereld verbeteren, te beginnen bij Nederland!

7 september 2007

Frederique Wolvenkamp